

РИК РИЪРДЪН

ПЪРСИ
ДЖАКСЪН
И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

КНИГА ПЪРВА

ПОХИТИТЕЛЯТ НА МЪЛНИИ

Превод от английски Владимир Молев

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *The Lightning Thief*
Text copyright © 2005 Rick Riordan
Map copyright © 2009 Antonio Caparo
Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency.

Превод Владимир Молев
Редактор Вихра Василева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж: 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2802-3

*На Хейли –
първия слушател на тази история*

БЕЗ ДА ИСКАМ, ИЗПАРЯВАМ УЧИТЕЛКАТА ПО МАТЕМАТИКА

Виж сега, не съм искал да бъда син на бог.

Ако си взел тази книга, защото подозираш, че и ти си като мен, по-добре я захвърли веднага. Повярвай в лъжите, които мама и татко са ти наговорили за раждането ти, и се опитай да живееш нормално.

Да си син на божество е опасно. И страшно. Най-често води до смърт по особено жесток начин.

Ако си нормално дете, което мисли, че това е само измислица – чудесно! Спокойно продължавай нататък. Завиждам ти, задето можеш да се престориш, че това изобщо не се е случвало.

Ако обаче разпознаеш себе си сред тези страници, ако отвътре нещо започне да те човърка, веднага престани с четенето. Може да си един от нас. А щом веднъж го осъзнаеш, е само въпрос на време *те* също да те подушат и да дойдат.

Да не кажеш после, че не съм те предупредил...

Казвам се Пърси Джаксън.

На дванайсет години съм. Допреди няколко месеца бях обикновен ученик в академия „Янси“ – частно училище за деца с проблеми в северен Ню Йорк.

Дали съм дете с проблеми ли?

Да. Може да се каже.

Бих могъл да започна от кой да е момент в краткия си нещастен живот, за да го докажа, но положението се вло-

ши сериозно миналия май, когато нашият клас отиде на едномедна екскурзия до Манхатън – дващсет и осем от-качалки и двама учители в жълт училищен автобус, поели към музея „Метрополитън“, за да разгледат находките от Древна Гърция и Древен Рим.

Да, знам, истинско мъчение е! Както и повечето екскурзии, организирани от „Янси“.

Само че този път ни водеше господин Бранър и аз таях известни надежди.

Господин Бранър беше мъж на средна възраст в моторизирана инвалидна количка. Той беше с оредяла коса, рошава брада и орфанно сако от туйд, което вечно миришеше на кафе. На пръв поглед не изглеждаше кой знае колко свестен, но разказваше истории и смешки и ни позволяваше да си играем в клас. Освен това притежаваше страхотна колекция древноримски ризници и оръжия, така че единствено в неговите часове не ми се доспиваше от скука.

Надявах се с екскурзията всичко да е наред. Най-вече се надявах поне този път да не се забъркам в неприятности. Как грешах обаче!

Така де, на екскурзиите все ми се случваха разни гадости. Предишната година – тогава бях в друго училище, отидохме до бойното поле в Саратога и стана беля с едно оръдие от времето на Гражданската война. В никакъв случай не се целех в училищния автобус, но така или иначе ме изключиха. А преди това, по-миналата година, когато отидохме в аквариума за акули „Воден свят“, без да искам натиснах някаква ръчка и целият клас се наложи да поплува. А пък преди това... е, схванахте картинката.

На тази екскурзия обаче бях решил да бъда послушен.

По целия път до града търпях Нанси Бобофит – луничава червеночоса клептоманка, която замеряше най-добрия ми приятел Гроувър с парчета сандвич с фъстъчено масло и кетчуп.

Гроувър бе лесна мишена. Беше слабичък. Лесно се разплакваше. Сигурно беше повтарял няколко години, тъй като единствено той в класа имаше пъпки и дори рехав брадичка. И на всичкото отгоре беше инвалид – освободен от часовете по физическо заради някакво заболяване на мускулите на краката. Вървеше странно, сякаш всяка крачка му причиняваше болка, но само да можехте да го видите как тича към столовата, когато за обяд дават енчилада!

Както и да е, Нанси Бобофит хвърляше към него трохи от сандвича си и те залепваха по къдравата му кафява коса. Много добре знаеше, че нищо не мога да ѝ направя, защото вече бях с последно предупреждение за изключване.

– Ще я убия – измърморих аз.

– Няма проблем. Обичам фъстъчен масло – опита се да ме успокои Гроувър.

Наведе се, за да избегне поредното парче от обяда ѝ.

– Край! – Понечих да се изправя, но Гроувър ме дръпна да седна.

– С последно предупреждение си – напомни ми той. – Знаеш кой ще излезе крив накрая.

Като се замисля, по-добре да се бях сбил с Нанси Бобофит още тогава. Поредното изключване от училище щеше да е нищо в сравнение с кашата, в която ми предстоеше да се забъркам.

В музея господин Бранър пое ролята на екскурзовод.

Движеше се в инвалидната си количка из огромните отекващи коридори, покрай мраморни статуи и стъклени витрини, пълни със стари черно-жълтеникави глинени съдове.

Умът ми не побираше как е възможно да не са се строшили за две, че дори и за три хиляди години.

Господин Бранър ни събра около една четириъгълна

каменна колона с голям сфинкс на върха и заяви, че това е *стела* и някога е отбелязвала гробницата на момиче на нашата възраст. След това започна да обяснява за изсечените по нея надписи. Опитвах се да го слушам, защото ми беше интересно, но всички наоколо говореха и щом им кажех да млъкнат, другата придружаваща учителка – госпожа Додс, ми хвърляше смразяващ поглед.

Госпожа Додс беше дребна и идваше от Джорджия. Преподаваше ни математика и винаги носеше черно кожено яке, макар да беше поне на петдесет. Изглеждаше достатъчно зла да блъсне някой „Харли Дейвидсън“ в шкафчето ти в коридора. Появи се в „Янси“ по средата на учебната година, когато предишната ни учителка по математика получи нервен срив.

От самото начало госпожа Додс хареса Нанси Бобофит и реши, че аз съм дяволско изчадие. Посочваше ме с костелив пръст и с меден гласец казваше: „Пак ли ти, миличък“ и после цял месец трябваше да оставам в класната стая след часовете.

Веднъж, след като ме беше накарала да трия отговорите от тетрадката за упражнения до полунощ, казах на Гроувър, че според мен госпожа Додс не е човек.

– Напълно си прав – отвърна той сериозно.

Господин Бранър продължаваше да говори за древногръцките погребения.

Когато стигна до изрисувания гол мъж върху колоната, Нанси Бобофит се изкикоти и аз се обърнах.

– Млъкни най-после!

Прозвуча доста по-силно, отколкото възнамерявах.

Цялата група се засмя. Господин Бранър прекъсна разказа си.

– Господин Джаксън, искате да добавите нещо ли?

– Не, господине – изчервих се аз.

– Може би ще ни кажете какво е това? – посочи едно от

изображенията върху *стелата*.

Погледнах я и веднага изпитах облекчение, знаех какво представлява.

– Това е Кронос, който изяжда децата си, нали?

– Да – отвърна господин Бранър, който очевидно чакаше още нещо. – И го е направил, защото...

– Ами... – напънах се да си спомня. – Кронос бил върховният бог и...

– Бог?

– Титан – поправих се аз. – Нямам доверие на децата си, които били боговете. Затова, във... Кронос ги изял, нали? Съпругата му обаче скрила малкия Зевс, а вместо него дала на Кронос камък. После, когато пораснал, Зевс подлъгал баща си Кронос да повърне братята и сестрите му...

– Блякс! – обади се едно от момичетата зад мен.

– ... и така се стигнало до голямата битка между боговете и титаните – продължих аз. – Боговете победили.

Откъм групата долетя кикот.

Зад мен Нанси Бобофит измърмори на приятелката си:

– И за какво ни е това? Като кандидатстваме за работа, кой ще ни пита защо Кронос е изял децата си!

– И така, господин Джаксън – обади се учителят, – да използвам отличния въпрос на госпожица Бобофит, защо това е важно за реалния живот?

– Спукана ти е работата! – прошепна Гроувър.

– Млъквай – изсъска Нанси, лицето ѝ беше станало почервено от косата ѝ.

Поне и Нанси си го отнесе. Единствено господин Бранър я хващаше, когато говореше такива неща. Ушите му бяха като радар.

Помислих върху въпроса му и свих рамене.

– Не знам, господине.

– Аха – въздъхна разочаровано господин Бранър. – Надявам се следващия път да се подготвите по-добре, госпо-

дин Джаксън. Зевс дал на Кронос да пие вино с горчица, което го накарало да изплюе останалите си пет деца, които, разбира се, предвид че били безсмъртни богове, през цялото това време си живеели напълно непокътнати в корема на титана. Боговете победили баща си и го захвърлили в Тартар – най-тъмната бездна на Подземния свят. В тази връзка, време е за обяд. Госпожо Додс, ще ни изведете ли навън?

Децата се изнизиха едно по едно – момчетата се държаха за корема, а момчетата се бутяха и гримасничеха като идиоти.

С Гроувър тъкмо тръгнахме след тях, когато господин Бранър се обади:

– Господин Джаксън.

Вече се бях досетил какво ще последва.

Казах на Гроувър да не ме чака и се обърнах към учителя.

– Да, господине?

Господин Бранър ме гледаше настойчиво с кафявите си очи, които сякаш бяха на хиляди години и бяха видели какво ли не.

– Трябва да научиш отговора на въпроса ми.

– За титаните ли?

– За реалния живот. И защо това, което учим тук, е важно за него.

– А!

– Това, което ще научиш от мен, е жизненоважно. Трябва да подхождаш към него с цялото си внимание. Очаквам само най-доброто от теб, Пърси Джаксън.

Щеше ми се да се ядосам, той изискваше прекалено много от мен.

Така де, беше готино, когато в клас си правехме състезания и господин Бранър, облечен в древноримска ризница, размахваше меч и ни изкарваше на дъската, за да изредим имената на всички римляни и гърци, на техните майки, как-

то и в кое божество са вярвали. Само че господин Бранър очакваше от мен да бъда по-добър от останалите! Аз имах дислексия и синдром на дефицит на вниманието (СДВ), което означаваше, че не мога да се съсредоточавам, заради това имах и проблеми с четенето. А той искаше не просто да не отстъпвам на останалите, ами дори да съм по-добър от тях. Как, като дори не можех да запомня всички имена и събития, да не говорим и да ги напиша правилно.

Измърморих, че ще се старая повече, а господин Бранър се взираше тъжно в *стелата*, все едно лично е присъствал на погребението на момичето.

После ми каза да вървя да обядвам.

Класът се беше събрал на стълбите пред музея, откъдето се виждаше чудесно цялото Пето Авеню.

Наближаваше силна буря – никога досега не бях виждал по-черни облаци. Може би се случваше заради глобалното затопляне, но от Коледа насам времето беше доста странно – ужасни снежни бури, наводнения, горски пожари, причинени от мънии. Нищо чудно сега да се задаваше и ураган.

Като че ли никой друг не забелязваше скупчилиия се над главите ни мрак. Няколко момчета замерваха гълъбите с бисквитки. Нанси Бобофит се опитваше да бръкне в чантата на една жена, но госпожа Додс, разбира се, блееше.

С Гроувър седяхме на ръба на фонтана, отделно от останалите. Не искахме хората да мислят, че сме от „онова“ училище с ненормалниците, които другаде не могат да се справят.

– Оставане след часовете? – предположи Гроувър.

– А, не, Бранър е точен. Но не разбирам защо трябва постоянно да ми дава толкова зор. Аз да не съм гений!

Гроувър замълча. Реших, че ще последва дълбокомислен философски коментар, с който ще се опита да ме утеши, но

вместо това той попита:

– Може ли да ти изям ябълката?

Нямах кой знае какъв апетит, така че му я дадох.

Загледах се в потока таксите по Пето Авеню и си представих апартамента на майка ми, на няколко преки от тук. Не я бях виждал от Коледа. Прииска ми се да скоча в едно такси и да си отида у дома. Тя щеше да ме прегърне и да ми се зарадва, но също така щеше и да е разочарована. Щеше да ме изпрати обратно в „Янси“ и да ме помоли да се старая повече, нищо че беше шестото ми училище за шест години и най-вероятно и от него щяха да ме изхвърлят. Нямах да понеса тъжния ѝ поглед.

Господин Бранър застана с количката си в основата на рампата за инвалиди. Заръфа целина и се зачете в някаква книга с меки корици. Отзад на количката стърчеше червен чадър и с него тя приличаше на моторизирана масичка за кафе.

Тъкмо понечих да развия сандвича си и Нанси Бобофит застана пред мен с грозните си приятелки – явно ѝ беше омръзнало да краде от туристите – и хвърли наполовина изядения си обяд в скута на Гроувър.

– Опа! – Ухили ми се с кривите си зъби. Цялото ѝ лице беше покрито с оранжеви лунички, все едно някой я беше опръскал с боя.

Опитах се да запазя спокойствие. Училищната психоложка милион пъти ми беше казвала да броя до десет, за да овладее гнева си. Само че бях толкова бесен, че направо изпуших. В ушите ми бумтеше.

Не си спомням да съм докосвал Нанси, но в следващия миг тя се озова по задник във фонтана и крещеше:

– Пърси ме бутна!

Госпожа Додс се материализира до нас.

Някои от децата шушнеха:

– Видя ли...

– ... водата...

– ... сякаш я сграбчи...

Нямах представа за какво говорят. Но бях наясно, че пак съм загазила.

Щом се увери, че горката Нанси е добре, и обеща да ѝ купи нова тениска от магазина за сувенири в музея и така нататък, госпожа Додс насочи вниманието си към мен. В очите ѝ проблеснаха доволни пламъчета, сякаш цял срок беше чакала да сторя нещо подобно.

– Така, миличък...

– Да, знам – измрънках аз. – Един месец изтриване на стари учебни тетрадки.

Грешка.

– Ела с мен – заповяда тя.

– Чакайте! – извика Гроувър. – Аз бях. Аз я бутнах.

Погледнах го изумено. Не можех да повярвам, че иска да ме прикрие. Та той изпитваше ужас от госпожа Додс.

Тя го изгледа толкова ядосано, че брадичката му и няколкото косъма върху нея се разтрепериха.

– Не ми се вярва, господин Андъруд – каза тя.

– Ама...

– Стой ТУК!

Гроувър ме погледна отчаяно.

– Няма нищо, друже. Благодаря, че опита.

– Миличък... – излая госпожа Додс към мен. – Веднага!

Нанси Бобифит се ухили доволно.

Хвърлих ѝ най-красноречивия си поглед „ще ти го върна тъпкано“. Нямах нищо против да ме накажат, задето съм я бутнал. Просто ми се щеше да помнех как съм го направил.

Обърнах се към госпожа Додс, но нея вече я нямаше. Стоеше пред входа на музея, вече беше изкачила стълбите и ми махаше нетърпеливо да я последвам.

Как беше успяла да се придвижи толкова бързо?

Това ми се случваше често, мозъкът ми задрямваше и преди да се усетя, вече бях пропуснал нещо. Сякаш парченце от пъзела на Вселената пропадеше някъде, а аз се озовавах зяпнал в останалото на мястото му празно пространство. Училищният психолог веднъж ми обясни, че това се дължало на СДВ – мозъкът ми погрешно разбирал видяното.

Аз обаче не бях напълно убеден.

Последвах госпожа Додс.

По средата на стълбите хвърлих поглед назад към Гроувър. Той изглеждаше блед и поглеждаше ту мен, ту господин Бранър, сякаш искаше да привлече вниманието му, но учителят беше потънал в романа си.

Погледнах отново нагоре. Госпожа Додс пак бе изчезнала. Вече беше вътре, в дъното на фойето, и ми махаше да побързам.

Сигурно възнамеряваше да ме накара да купя на Нанси нова тениска от магазина за сувенири.

Изглежда обаче, планът ѝ беше съвсем друг.

Последвах я навътре в музея. В крайна сметка я настигнах в залата за Древна Гърция и Рим.

Вътре бяхме само двамата.

Госпожа Додс стоеше с кръстосани на гърдите ръце пред мраморен фриз на древногръцките богове. От гърлото ѝ излизаше някакъв странен звук... като ръмжене.

Дори и без този звук щях да съм притеснен. Странно е да си насаме с учител, особено с госпожа Додс. А и тя така се взираше във фриза, сякаш искаше да го изпепели с поглед...

– Напоследък ни създаваш проблеми, миличък – поде.

Избрах най-безопасната стратегия.

– Да, госпожо.

– Наистина ли си мислеше, че ще ти се размине?

Госпожа Додс подръпна маншетите на коженото си яке.

В очите ѝ пламтеше лудост. И злоба.

Все пак тя беше учителка. Едва ли можеше да ми направи нещо лошо.

– Ааа... обещавам да се старая повече, госпожо.

Гръм разгърси сградата.

– Ние не сме глупаци, Пърси Джаксън – продължи госпожа Додс. – Беше само въпрос на време да те открием. Признай и ще си спестиш болката.

Нямах представа за какво говори.

Единственото, което ми идваше на ума, беше, че явно преподавателите са узнали за незаконните запаси от бонбони, които криех в спалното. Или може би се бяха усетили, че съм преписал от интернет есето за Том Сойер, без дори да съм чел книгата, и сега щяха да ми анулират оценката. Или дори да ме накарат да прочета книгата.

– Е? – настоя тя.

– Госпожо, аз не...

– Времето ти изтече.

И тогава се случи нещо невероятно. Поредното огъване на времето.

Госпожа Додс започна да се променя.

Очите ѝ засвяткаха като въглени. Пръстите ѝ се удължиха и се превърнаха в нокти. Изсъска. Изсъска досущ като кобра! Якето ѝ се претопи в големи ципести криле. Вече не беше човек, а сбръчкана вещица с криле на прилеп, нокти на хищник и пожълтели остри зъби, която се канеше да ме разкъса на парчета.

И после светът направо се обърна с главата надолу.

Господин Бранър, който само преди минута беше отвън пред музея, се появи с количката си на входа на залата. Връската му имаше химикал.

– Хей, Пърси! – извика той и ми го подхвърли.

Госпожа Додс скочи към мен.

Извиках и се наведох, усетих как острите нокти разси-

чат въздуха до ухото ми. Улових хвърления химикал и в ръцете ми той изведнъж се преобрази в меч – бронзовия меч на господин Бранър.

Госпожа Додс се завъртя към мен с кръвнишки поглед.

Коленете ми омекнаха. Ръцете ми се разтрепериха толкова силно, че почти изпуснах меча.

– Умри, миличък! – изръмжа тя.

И се впусна право към мен.

Бях скован от неописуем ужас, но инстинктивно замахнах с меча. Острието я уцели в рамото и премина през цялото ѝ тяло, сякаш беше вода!

Ссс!

Като пясъчен замък, попаднал в обсега на вертолетна перка, госпожа Додс експлодира в облак от жълт прах и изчезна. Остави след себе си само мирис на сяра, заглъхващ крясък и смразяващо усещане за зло, сякаш пламналите ѝ като въглени очи продължаваха да се взират в мен.

Останах сам.

В ръката си държах химикал.

От господин Бранър нямаше и следа.

Ръцете ми продължаваха да треперят. Дали някой не беше сложил наркотици в сандвича ми?

Нима си бях въобразил всичко?

Излязох навън.

Валеше.

Гроувър седеше до фонтана, над главата си беше разпънал карта. Нанси Бобофит беше чисто мокра от падането във фонтана и все още мърмореше недоволно на грозните си приятелки. Когато ме видя, извика:

– Дано госпожа Кър хубаво да те е наредила!

– Кой?

– Учителката, глупако!

Премигах. Нямахме такава учителка. Попитах Нанси какви ги говори.

Тя безпомощно вдигна очи към небето и не отговори.

Попитах Гроувър къде е госпожа Додс.

– Кой? – попита той.

Само че преди това се поколеба, а и не искаше да ме погледне в очите, така че според мен лъжеше.

– Не е смешно, друже. Сериозно те питам.

Небето прогърмя.

Видях господин Бранър до рампата – продължаваше да чете под червения си чадър, сякаш изобщо не беше мръдвал.

Отидох при него.

Той вдигна разсеян поглед.

– А, това е моят химикал. Господин Джаксън, ще ви помоля отсега нататък да си носите собствени пособия за писане.

Грабна го от ръката ми. Дори не съзнавах, че още го държа.

– Господине – попитах, – къде е госпожа Додс?

– Кой? – погледна ме неразбиращо той.

– Другият ни придружител. Госпожа Додс. Учителката по математика.

Господин Бранър се намръщи и разтревожено протегна врат към мен.

– Пърси, на тази екскурзия няма никаква госпожа Додс. Доколкото ми е известно, в „Академия Янси“ никога не е имало преподавател с такова име. Добре ли си?

ПРОЧЕТИ ОЩЕ ОТ Рик Риърдън

ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП

Похитителят на мънии
Морето на чудовищата
Проклятието на титана
Битката за Лабиринта
Последният олимпийец

Похитителят на мънии, Романът в комикс
Морето на чудовищата, Романът в комикс (юни 2022)
Проклятието на титана, Романът в комикс (юли 2022)
Битката за Лабиринта, Романът в комикс (август 2022)
Последният олимпийец, Романът в комикс (септември 2022)

Досиетата на героя
Поверително от Лагера на нечистокръвните
(заедно с ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП И ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН)
Гръцките герои на Пърси Джаксън
Гръцките богове на Пърси Джаксън

ГЕРОИТЕ НА ОЛИМП

Изчезналият герой
Синът на Нептун
Знакът на Атина
Домът на Хадес
Кръвта на Олимп

Дневниците на героя

ХРОНИКИТЕ НА КЕЙН

Червената пирамида
Огненият престол
Сянката на змея

Полубогове и магьосници
(заедно с ПЪРСИ ДЖАКСЪН И БОГОВЕТЕ НА ОЛИМП)
Наръчник на магьосника от Бруклин

МАГНУС ЧЕЙС И БОГОВЕТЕ НА АСГАРД

Мечът на лятото
Чукът на Тор
Корабът на мъртвите

9 от Деветте свята
Хотел „Валхала“ (юли 2022)

ИЗПИТАНИЯТА НА АПОЛОН

Скритият оракул
Тъмното пророчество
Пламтящият лабиринт
Гробницата на титана
Кулата на Нерон

Строго секретно от лагер „Юпитер“

ДЪЩЕРЯ НА ДЪЛБИНИТЕ